

хания.

Веднага след това прочете на висок глас новото писмо на папата, който се обаждаше вече от 1 юни и съобщаваше, че легатът за България заминал вече. Заедно с това той го молене да го приеме добре и да се отнесе почетно към него, като че ли посреща самия наместник на свети Петра; напомняше му да постоянствува в неизменна преданост към апостолския престол, да се старае да привлече и други към подобна ревност, да облекчи щастливо, доколкото зависи от него, латинската империя и да приеме върху себе си грижата за покровителствена помощ над нея, като не я остави, със силната си закрила, да падне пред врага. Защото с това той ще задължи завинаги апостолския престол и ще има сърдечната му благосклонност.

- Щом легатът е заминал преди 1 юний, то можем вече да го очакваме наскоро - каза логотетът. - И да приготвим всичко за най-тържественото му посрещане.

- По-преди нека прочетем посланието, което Негово Светейшество изпраща до водящото духовенство в България... - каза всеосвещеният Марко, митрополита на Преслав, който бе дошел в Търнов, за да даде съвет на царя по исканията на сръбския крал. - Та тогава ще видим какво посрещане ще му приготвим.

- Защо? - попита ^фпотоветиарът, - нали писмото е отправено до светия наш отец - патриарх Иоаким?

- Нищо подобно... - каза поп Добрейшо, като надникна към пергамента. - Писмото е отправено до „всички архиепископи, епископи, игумени, първенствующи, предстоятели, декани, архидякони и други църковни прелати“.

- Без да се споменава името на патриарха? - попита гневно митрополит Марко.

- За папата български патриарх и българска автокефална църква не съществуват... - каза полека самодържецът - ала той желае,